

РЕШЕНИЕ

№ 390

гр. П., 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: И.Ю.К.

при участието на секретаря Л.В.А.Д.
като разгледа докладваното от И.Ю.К. Гражданско дело № 20211720105091 по описа за 2021 година

Производството е образувано по искова молба на Б. Н. С. срещу А.В. в качеството □ на частен съдебен изпълнител. Ищецът твърди, че е длъжник по изпълнително дело 1203/2016 по писа на ЧСИ А.В., образувано повторно под № 26/2020 г. по описа на ЧСИ Е.Д.. Твърди също, че в продължителен период от време по изпълнително дело не са извършвани действия по изпълнение, поради което същото е перемирано на основание чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Поддържа, че след прекратяване на посоченото изпълнително дело по право, приемайки за това датата 31.10.2018 г. съдебният изпълнител е събрал неправомерно сума в размер на 658,00 лева на 20.01.2020 г. от наложен запор върху трудово възнаграждение.

С оглед на изложеното моли съда да осъди ответника ЧСИ А.В. да □ заплати сума в размер на 658,00 лева неправомерно събрана след прекратяване по право на изпълнително дело 1203/2016 г.

В законоустановения срок, от ответника ЧСИ А.В. е депозиран писмен отговор, с който се изразява становище за неоснователност на предявените искове. Поддържа, че към 21.01.2020 г. когато делото е изпратено на ЧСИ Е.Д. за продължаване на действията по изпълнение не е била налице хипотезата на чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК. Позовава се на приетото по ч.гр.д. № 570/2021 г. по описа на Окръжен съд П..

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове.

В съдебно заседание страните се явяват лично и поддържат така изложените си тези.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд П. е сезиран осъдителен иск с правно основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 441, ал. 1 ГПК и чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ частният съдебен изпълнител отговаря за вредите,

които неправомерно е причинил при изпълнение на своята дейност, а чл. 441, ал. 1 ГПК препраща към общата разпоредба на чл. 45, ал. 1 ЗЗД при процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. По силата на препращането към ЗЗД, материалноправните предпоставки за уважаване на иска са общите такива за осъществяване фактическия състав на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД - наличие на 1) деяние (действие или бездействие); 2) противоправност; 3) вреди; 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение и настъпилите имуществени вреди; 5) вина на делинквента - длъжностното лице, която съобразно уредената в чл. 45, ал. 2 ЗЗД оборима презумпция се предполага.

По делото не е спорно, а същите обстоятелства се установяват и от приетите писмени доказателства, че ищецът е длъжник по изпълнително дело № 1203/2016 по писа на ЧСИ А.В., което дело е преобразувано под № 26/2020 г. по описа на ЧСИ Е.Д. с взыскател „***“ АД.

Съгласно приетите по делото писмени доказателства изпълнително дело № 1203/2016 по писа на ЧСИ А.В. е образувано на 22.07.2016 г. въз основа на изпълнителен лист, издаден на 15.02.2016 г. в рамките на ч.гр.д. № 7568/2016 г. по описа на С. районен съд за суми в размер над 25000,00 евро и разноски. В молбата е възложено прилагането на конкретни изпълнителни способности.

От приетото по делото изпълнително дело № 1203/2016 по писа на ЧСИ А.В. се установява, че на 14.09.2016 г. е наложена възбрана върху имуществото на ищеца, а на 19.09.2016 г. е връчено запорно съобщение на работодателя му. На 26.10.2016 г. е извършен опис на недвижимо имущество, притежавано от ищеца. На 11.11.2016 г. е депозирана молба от взыскателя за спиране на изпълнителното производство.

На 23.07.2018 г. взыскателят депозира молба, с която моли съдебния изпълнител да възобнови делото, като възлага извършването на конкретни изпълнителни способности. Следва ново запорно съобщение от 10.08.2018 г. На 06.01.2020 г. е депозирана молба от взыскателят изпълнителното производство да бъде прехвърлено за продължаване на действията по изпълнение на ЧСИ Е.Д., което е станало на 22.01.2020 г.

На 20.01.2020 г. ответникът превежда на взыскателя сума в размер на 658,00 лева с посочено основание парично вземане по и.д. 1203/2016 г.

Съгласно чл. 433, ал. 1, т 8 ГПК изпълнителното производство се прекратява с постановление, когато взыскателят не поиска извършването на изпълнителни действия в продължение на две години, с изключение на делата за издръжка. Прекратителното основание на изпълнителното дело в тази хипотеза настъпва обаче *ex lege* (ТР № 2/2013г. от 26.06.2015 г. по т.д. № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС), без да е необходим допълнителен юридически факт. В същото тълкувателно решение се прави съпоставка между срока по тук посочената разпоредба и погасителната давност за вземането, както и последиците от тяхното изтичане.

Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК доразвива тезите, разяснени в горното тълкувателно решение като се посочва, че погасителната давност и перемцията са различни правни институти с различни правни последици: давността изключва принудителното изпълнение (но пред съдебния изпълнител длъжникът не може да се позове на нея и съдебният изпълнител не може да я зачете), а перемцията не го изключва – обратно, тя предполага неудовлетворена нужда от принудително изпълнение, но въпреки това съдебният изпълнител е длъжен да я зачете. Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ – той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново –

отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Приема се също, че перемцията не настъпва, ако след поискването на един изпълнителен способ в продължение на две години вискателят не е поискал нов изпълнителен способ, най-малкото защото през това време може да се е осъществявал поисканият предходен изпълнителен способ, а преди неговият край не може да се прецени със сигурност, има ли нужда от друг способ.

При установените по делото факти, приложимото право и горе цитираните разяснения, този съд приема, че предявеният иск неоснователен. Този извод е верен, защото по делото се установи, че от образуване на и.д. 1203/2016 г. до неговото препращане на друг съдебен изпълнител не е налице период по – дълг от две години между възлагане извършването на конкретен изпълнителен способ, неговото прилагане и последващи молби от вискателя, прекъсващи срока по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК, поради което перемцията не е настъпвала. Дори да бе настъпила, последващата молба на вискателя задължава съдебния изпълнител да образува ново дело, поради което и с оглед фактическият състав на чл. 45, ал. 1 ЗЗД, не е налице кумулативно необходима предпоставка – противоправност. Този съд приема, че не е налице и друга от предпоставките на деликта (най-значимата) – вреда. Сумите по издадения изпълнителен лист са дължими и дори събрани по перемирано дело, те погасяват съществуващ дълг. За ищецът е без правно значение кога тези суми ще бъдат събрани и в рамките на кое дело. Дори по – ранното им събиране е в негов интерес, тъй като след погасяване на разносните и лихвите, ще бъде погасена лихвоносна главница, която в конкретния случай е над 20 000,00 евро. Ето защо предявения иск следва да бъде отхвърлен изцяло.

Без правно значение за ищеца – длъжник е кога процесната сума е преведена на вискателя от съдебния изпълнител. Погасяването на дълга настъпва с постъпване на сумите по особената сметка на съдебния изпълнител. Дори да е налице твърдяната забава при превеждане на сумите по сметка на вискателя, то единствено той би могъл да претендира вреди, ако такива са налице. Длъжникът може да претърпи вреди единствено ако е събрана сума от несеквестрируемо вземане или след погасяване по давност на вземането (различно от перемцията както бе посочено), но такива твърдения не са изложени, като съда съобрази и че не са налице посочените пороци.

По разносните:

При този изход от спора на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ищецът следва да заплати сторените от ответника разноски, но такива не са заявени, поради което съдът не дължи произнасяне.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения от **Б. Н. С.**, ЕГН ***** иск с правно основание чл. 74, ал. 1 ЗЧСИ, във вр. с чл. 441, ал. 1 ГПК и чл. 45, ал. 1 ЗЗД за осъждане на **А.В.** в качеството □ на частен съдебен изпълнител, № 813, район на действие Окръжен съд П. да заплати сума в размер на 658,00 лева, събрани в рамките на изпълнително дело 1203/2016 г. по писа на ЧСИ А.В. от запор върху трудовото възнаграждение на Б. Н. С..

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд П..

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните.

Съдия при Районен съд – П.: _____